

'We wilden weten of een leven met kinderen bij ons past, gezien mijn NAH'

De auto van Maarten (41) is nog niet geparkeerd of de voordeur van het huis vliegt al open. Rennend en blij komt Yara (4) naar buiten en roept over haar schouder 'Doei mama, tot straks'. Ze vindt het altijd leuk om naar Maarten en Suzanne (37) te gaan. Maarten en Suzanne zijn steunouders en helpen Yara's ouders een handje. Moeder Monique (37) heeft een posttraumatische stressstoornis (PTSS), vader Bart (36) werkt fulltime. Met de zorg voor haar gezin met drie kinderen is het gezien haar situatie heel belangrijk om zo nu en dan een rustmoment te kunnen inbouwen. Om de week op dinsdagmiddag is Yara, de jongste van de drie kinderen, daarom meer dan welkom bij Maarten en Suzanne thuis in Dieren.

"Naast het feit dat het mooi is om iets voor een ander te kunnen betekenen, hebben wij ook een persoonlijke reden om te kiezen voor steunouderschap," zegt Suzanne. Zij en Maarten kennen elkaar al sinds hun studietijd. Op haar 22e wordt Suzanne getroffen door een herseninfarct. Een heftige gebeurtenis waar ze nu, 15 jaar later, nog altijd de gevolgen van merkt. Haar niet-aangeboren hersenletsel (NAH) uit zich in een gedeeltelijke verlamming aan de rechterzijde van haar lichaam, vermoeidheid en overgevoeligheid voor prikkels.

Kans om te ervaren hoe leven met een kind eruit ziet

Het stel heeft een kinderwens, maar weet niet zeker of een kind past in hun situatie. Een grote beslissing waar ze goed over willen nadenken en die ze eenmaal genomen ook niet meer kunnen terugdraaien. Stichting MEE Gelderse Poort, die onder andere mensen met NAH adviseert bij uitdagingen in het dagelijks leven, dacht mee en opperde het idee van Steunouder. Maarten: "We hadden er nog nooit van Steunouder gehoord, maar waren meteen enthousiast. Het idee dat we een kind op gezette dagen en tijden kunnen opvangen, geeft ons de kans om te ervaren hoe het leven met een kind er voor ons uitziet. Wat kunnen we verwachten? Kunnen we dit? Willen we dit?"

Vragen waar we nu een antwoord op kunnen vinden zonder direct ook andere bijhorende verplichtingen en permanente zorg te hebben".

Via MEE kwamen Suzanne en Maarten terecht bij Sanne Berendsen, Coördinator Steunouder bij Includio Rheden. Al snel zag zij een match met het gezin van Monique en Bart en er volgde een kennismaking. Maarten: "Monique kwam samen met Yara, die toen nog 3 was, bij ons thuis. Yara voelde zich meteen thuis en ging lekker spelen. Het was vanaf het eerste moment eigenlijk al leuk."

Sindsdien haalt Maarten Yara om de week op dinsdagmiddag op en neemt haar mee naar huis waar Suzanne op hen wacht. Daar spelen ze samen en eten wat fruit of rauwkost. Tussendoor gaat Suzanne even naar boven om te rusten, want dat doet ze iedere dag.

Stukje verantwoordelijkheid in opvoeding

Als ze weer beneden komt, begint ze met koken en eten ze met z'n drieën. En ja, een klein beetje rekening houden met wat Yara graag lust, doen ze wel. Suzanne vertelt: "Yara is dol op komkommer, tomaat en fruit. Dat geven we haar daarom vaak als gezond tussendoortje. Soms probeert ze wel een snoepje of ijsje te scoren, maar dat hebben we niet in huis. Maar dan geven we haar wat yoghurt, dat vindt ze ook lekker. We geven haar dus niet zomaar alles waar ze om vraagt, maar nemen hier natuurlijk wel onze verantwoordelijkheid in een deel van de opvoeding. Vaak gaat dat goed, soms met wat kleutergemopper. Maar ach, dat mag ook, Yara is pas 4." Om 18.30u wordt Yara weer opgehaald door vader Bart en ruimen Maarten en Suzanne wat op. Want als Yara er is, is ze er ook. De woonkamer ligt dan bezaaid met speelgoed.

Dat was overigens in het begin wel even wennen, legt Suzanne uit. "Wij zijn zelf best opgeruimd. In het begin toen Yara kwam, kiepte ze haar tas op de vloer leeg en ging van het ene naar het andere speelgoed over. Inmiddels heeft ze een eigen kastje in onze woonkamer met speelgoed en tekenspullen. Echt een eigen plekje. En zo voelt het denk ik ook voor haar, want laatst kwam een van haar broertjes hier thuis en dat vond ze maar niks. Zo lief en sociaal als ze normaal gesproken is, haar broertje mocht nergens aan komen!" En wat blijkt: na een middag met Yara is Suzanne niet meer vermoeid dan dat ze normaalgesproken is. Een fijne en mooie ontdekking, gezien haar chronische vermoeidheidsklachten.

Dat maakt woorden toch overbodig

Yara is een open en vrolijk meisje, een echte allemansvriend. Ze heeft wel een achterstand in taalontwikkeling, dus kan zich moeilijk uitdrukken in woorden en is niet altijd even goed verstaanbaar. Dat kan best een uitdaging zijn als je elkaar eens per twee weken ziet. Maarten licht toe: "We weten soms niet goed wat Yara bedoelt als ze iets zegt. Dat geeft wel eens frustraties, aan beide kanten. Maar echt last hebben we er niet van. We merken aan haar dat ze het fijn vindt bij ons. Ze lacht veel, ze komt tijdens het spelen naast ons zitten en zoekt ook troost. Zo dook Yara een keer in al haar enthousiasme bovenop onze kat, maar die was dat natuurlijk helemaal niet gewend en gaf Yara een tik op haar hoofd. Toen kwam ze een knuffel bij ons halen. Dan zijn woorden overbodig, toch?"

Past een kind permanent in hun leven?

Of Maarten en Suzanne al weten of een kind permanent in hun leven past? Daarvoor is het nu na 6 maanden nog te vroeg. Maar dat ze deze middagen met Yara ontzettend leuk vinden en dit ook in de toekomst willen blijven doen, staat als een paal boven water. Suzanne: "We hebben het echt gezellig samen. En we leren ook nieuwe kanten van onszelf kennen, bijvoorbeeld op het gebied van creativiteit en inlevingsvermogen. We krijgen echt een kijkje in andermans leven en daardoor meer begrip voor andere situaties. Ook binnen onze eigen families kunnen we nu meepraten over kinderdinngen, erg leuk. Mocht Yara op een dag niet meer bij ons hoeven komen, willen we ons huis en hart zeker openstellen voor een ander kind."

De namen in dit verhaal zijn gefingeerd i.v.m. privacy.